



Kun Béla és az ? vascsöve

2018 január 09. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

A gonoszság nem illan el, hanem újratermelődik.

Nem sátáni figurákból, hanem nagyon is hétköznapi emberekből lesznek a legkegyetlenebb gyilkosok. Akik békeidőben vasbottal kószálnak, de amikor eljön az idő, revansot vesznek mindenért.

Kerestem egy réges-régi hírt a tisztelt olvasónak. Majdnem pontosan száztizenegy esztendeje, 1907. január 10-én a következő hírt közölte a Pesti Napló: „Verekedő hírlapírók. Nagyváradról táviratozzák: Nógrády Gyula, egy itteni krajcáros lap szerkesztője, ma délután telefonon megsértette Kun Béla nagyváradai hírlapírót, akinek tudomására adta, hogy szeretne vele találkozni. Kun Béla egy vasbotot vett magához és a Szent László térre ment, hol Nógrády két barátjával várta. Izgatott szóváltás után Nógrády lövésre emelte revolverét, amire Kun Béla vasbotjával végigvert rajta. Nógrády revolverével célba vette Kun Bélát és rálőtt. A golyó Kun Béla feje felett repült el és a közeli vashíd korlátjába fúródott. Nógrádyt a rendőrségre kísérték, ahol Eleméry Ferenc rendőrkapitány késő estig kihallgatta. Az önként jelentkező tanúk egész serege a merénylet vallomásával szemben bizonyítja, hogy Nógrády egy lépés távolságból lőtt Kun Béla hírlapíróra. Eleméry kapitány este fél tíz órakor a büntető perrendtartás 141. szakaszának 5. pontja alapján szándékos emberölés kísérlete címén Nógrádyt letartóztatta.”

Igen. Ez a Kun Béla az a Kun Béla. Akkor még hírlapíróként kereste a kenyerét, hogy milyen cikkeket írt, nem tudom, nem olvastam egyet sem. Nagy remekművek azért nem lehetettek, a régi tapasztalat szerint forradalmárnak mindig tehetségtelen újságírók szegődnek (gondoljunk a másik vörös gyilkosra, Szamuely Tiborra, na, ? is kollégánk volt, hogy Lucifer nyaláboljon még alá egy kis rúzsát a pokol hetedik bugyrában...)

Most képzeljük el a jelenetet: Kun Béla meg az a Nógrády összekülönbözik, de a nagyváradai újságírók nem párbajoznak 1907-ben, nem ám, hanem egyfelől kifigyelik a másikat, hogy vasbottal alkalomadtán fejbe verhessék, másfelől elfegyvert sütögetnek a másikra, hogy jól meghaljon.

Nem tudom, értjük-e?

1907-ben két úriember, két igazi férfi – bármit is gondoljunk ma már az ilyesmiről – párbajozott a becsülete védelmében. Vasbottal és revolverrel az aljanépe intézte el a sérelmeit. Kun Béla későbbi pályafutása fényesen igazolta ennek a kis hírnek a megalapozottságát. Hogy úgy mondjam, a vasbot maradt a kezében, de immáron az egész országra lesújtott vele: gyárosra, polgárra, parasztra, munkásra. Mindenkire, akit elérhetett a sátántól meghitelezett százharminchárom napja alatt. Nézett apró disznószemével, beszélt ferde szájával, bólogatott felpuffadt fejével, és amint tehetette, kiadta a gyilkos parancsot a nála tehetségesebbek, szebbek, okosabbak, gazdagabbak elpusztítására.

De hiába röpítette fel egy kósza szellő a hatalom csúcsaira, ugyanolyan piti csirkefogó maradt, mint amikor Nagyváradon vasbottal kergette a másik kretént, Nógrády Gyula szerkesztőt.

Mindezt azért bátorkodtam elhozni, mert a Kun Bélák ma is itt élnek köztünk. Száz- és ezerszámra élnek itt. Egyfelőre a helyükön vannak, vasbottal közlekednek, megverik az asszonyt, ellopják a szomszéd gázpalackját, és ferdén beállnak a mozgássérült parkolóba. Ebből önmagában még nem támad felfordulás.

A jó kormányzás ismérve, hogy a 21. századi Kun Bélákat ott tartja, ahova képességeik, hajlamaik szerint valók. Teljességgel lehetetlen, hogy ezeket a figurákat elszedjék a kanálisból, letörölgessék róluk a szennyvizet, megcirógassák, és azt suttogják szűrésű füleikbe, hogy ez az ország az övék, azt tesznek vele, amit csak akarnak.

Ha így tennének, akkor jönne 1919. Meg 1944. És persze, 1945 és 1957 is. A vörös és a barna Kun Bélák mindig akkor emelkednek fel, amikor a történelem félrenéz egy pillanatra. A magyar nép soha nem választott meg egyetlen közösség- és emberellenes, vagyis náci, kommunista erőt sem maga fölé a huszadik században – ez egyfelől a mi bölcsességünk diadala, másfelől annak a bizonyossága, hogy a társadalmi felforgatók a maguk erejéből képtelenek kikecmeregni magánéletük romjai alól. Kell egy kis sarzsi, orosz pénz, német segítség, amerikai tőzsdeszpekuláció, hogy a mindenkori Kun Bélát és baráti körét nemhogy csatasorba állítsák, hanem úgynevezett tényezővé tegyék Magyarországon.

Ha jól értem, úgy százhusz éve ez a tétje a politikai küzdelmeknek ebben az országban. Hogy megőrizzük nemzeti hagyományainkat, létformánkat, családjainkat, hogy szabadon beszélhetünk, mozoghatunk, szerethetünk és nem szerethetünk, vagy jön a kanális népe vasbottal, és szétzúzza mindazt, ami a régi Magyarországból még megmaradt.

Így kell olvasnunk a magyar történelmet, és így kell gondolkodnunk a jelen időről is.

Áprilisban nem a Fideszről döntünk, emberek. Dehogyan. Nem az a tétje a meccsnek, hogy megbüntetjük a

kormányt, avagy újra felhatalmazzuk. Valójában önmagunkról döntünk. Arról, hogy teret adunk-e a nyolcgenderes kisebbségvéd? önjelölteknek, támogatjuk-e a náciakat, akik most éppen álorcában járnak, avagy zöld utat adunk-e a gyilkos kommunizmus még él? szellemi örököseinek, azok fiacskáinak, leánykáinak, akik csak azért nem vernek le emberi veséket, mert nem tehetik – de igényük volna rá, és igen, habozás nélkül meg is tennék, ha 1919-ben, 1944-ben, 1945-ben, 1957-ben élnének. Mert a gonoszság nem illan el, hanem újratermel?dik. Nem sátáni figurákból, hanem nagyon is hétköznapi emberekb?l lesznek a legkegyetlenebb gyilkosok. Akik békeid?ben vasbottal kószálnak, de amikor eljön az id?, revansot vesznek mindenért: elrontott gyermekkorukért, a bántalmazásokért, a magányukért, a frusztrációjukért, a sikertelenségükért, a nyomorukért.

Kun Béla ma úgynevezett bátor hazafi: egyel?re visszafojtott lélegzettel várja, hogy gazdái csellel megkaparintsák a h?n áhított hatalmat, aztán jönnek ?k, az erd? mélyén évek óta gyakorlatozók, és szétvernek mindent apró darabokra. Kun Béla ott mozgolódik a budapesti éjszakában is, bebaszva, bel?ve kukákat borogat, talán valamilyen facsemete védelmében vagy szexuális önkifejezése ürügyén. És ott van Kun Béla, a vad nyugdíjas, fogatlanul, elkeseredetten, b?szén sikoltozva tépi, csak tépi a tömegben munkáját végz? riportert, és még jól bele is rüg.

Szóval a vasbot marad. Kun Béla szalad, de a vasbot marad, a vasbot marad. Valaki mindig újra és újra felveszi.

Hát legyünk mi is ott a dönt? pillanatban, aztán majd meglátjuk, mire megyünk egymással.

Szentesi Zöldi László - www.888.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu



Ajánló

